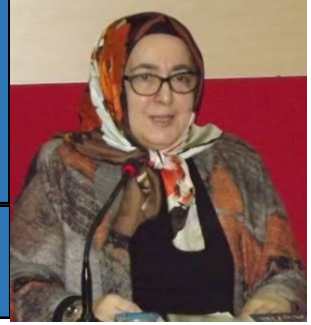

“SENİNLE BİR DAKİKA”

HUZEYME YEŞİM
KOÇAK

Az evvel sandalyelerin üstünde uçuşuyorlardı.

Şimdi de aynaların karşısındalar.
Maskara görüntüler, ucube şekiller.

Çarpık, küçümen, 100 sene yaşamış
gibi ihtiyar, genç, devasa, lenduha, uzaylı
tipler.. gizli sanal kimlik, belki de gerçek
hüviyetler.

Tepeden tırnağa boyalı cilâlı, inanılmaz
Fuat, Ruhsar... Teknolojik çarpıcı harikalar!

“Korku Tüneli” gibi bazı çıkıntılı
köşelerde; cerahat içinde, ufunetli bin bir
hasta(lık) manzarası... Bilemiyor nasıl
sağladılar.

Olmazların gerçekleşmesi. Mantiğin
dışına çıkmak veya aykırı bir diğerine tâbi
olmak...

Sadece insan değil, nesneleşmiş
gibiydi; suretten surete giriyor, hemen hemen
rüyada geziyordu.

Bir masaya tuhaf, neşeli peruklar
koymuşlardı. Komik biçimlerde başına
geçiriyor, çocuğu güldürüyordu.

Düşüncesi bile saç(ak)lanmıştı sanki.
Binlercesi beyinde gezip tozu(tu)yordu.

Gondola henüz binmediler. Aklında
dönme dolap kalmıştı.

Ne yaparsa yapsın ne iş görürse görsün;
içinde eksik kalan, tamamlanmasını istediği,
karşılanmasını arzuladığı bir husus...

Eşyanın cazibesi, albenili şeylerin
tetiklemesi. Fuat'ın eliyle diliyle de ilâveli tutku
zincirlemesi...

Yeni bir seçenek, sunuş onu çekiyor; bir
iç sızısının, efkârın dağıtılmasını, nihayetinde
tatmine erdirilmesini; “geleceklerin” önündeki
mânianın kaldırılmasını istiyordu.

“Kapanma saati bayan! Vakit tamam!”

Fakat niçin? Geleli ne kadar olmuştu
ki?

Gördüyse de önemsemediği, ikaz eden
tuhaf kılıklı bir adam. Lunapark'ın sahibi, ya da
herhangi bir görevli “fazladan”.

Şaşkın; “Ama saat çok erken!” dedi.

Herhalde yersiz, işgüzar bir ikaz...
Aldırmadı.

Taşranın böyle tatsızlıkları vardı.
Eğlencesi dahi sınır tanırdı.

Bu yavan harcıâlem meşguliyet, köhne
parkın vaatleri, bir yere kadardı. Acaba
“frensiz” nerede yaşanırdı?

Hiçbir aşamayı, durağı geçememiş gibi
tatsız füzûli bir his işgal etti benliğini aniden.
Boşa kürek çekmek... Canı sıkılmıştı hepten.

Hayatın gereksiz yükleri, nereye
gitseniz buluyordu.

Sabır taşmış, atış deneylerinin yapıldığı
bir mahalle geçti. Birkaç ördeği vurmak hoşuna
gidecekti. Talihten yakalayamadıklarına
karşılık, fena avcı değildi.

Eline tutuşturdukları bebeği, Fuat'a
uzattı.

Gönülsüz, “kız işi” diye küçümseyerek
aldı. Ruhsar hak verdi. Kızlar yaşamın daha
kıyısında idi.

Çocuk sabahtan beri keyifsiz mahzun duruyordu. En nihayet “park” diye tutturmuştu.

Buradaydılar fakat.. onun da hoşuna giden, içindeki doyumsuz bir noktaya hitap eden yüzlerce duygunun doğduğunu fark etmişti. Hep var olan, bastırılmaktan bıkmış, tazyikle fişkırان.

Anlamlan(dır)mak zordu.

Fuat’la birlikte çocuklaşmıştı. Merak, gözünün çarptığı, elinin erdiği, uzatılan her şeyi tatmak; geri durmamak/ kalmamak gibisinden bir his ve sevk.

Kutsal bir tecrübe gibi saygıyla doyasıya, belki dibine kadar yaşamak...

Aksi takdirde, yarım kalarak batan, huzursuz edip, lezzetleri körelten bir duygu-düşünce arbedesiyle, hayatın tüm canlılığı sönüyor; sıklıkla sorgulanır, beyhude, fırsatsız iştahsız mânâsız bir sürükleyişe dönüyordu.

Kişisel gelişim kitapları satan bir kitapçı gördü. Heyecanla koştu. Başarı, işte hepimizin en başta muhtaç olduğu araç!

Yarı fiyat olduğu için epeyce kitap aldı. Okumaya zamanı yoktu, lâkin hiçbir “fırsatı” kaçırmamak lâzımdı. Gün gelir “kullanılırdı”.

“Atlı karınca”daki Fuat’ı beklerken, bir çay bahçesine oturmuş hem oğlunu gözlüyor, hem kitaba göz atıyordu.

Zihninde yormayacak, ılımlı gökkuşağı küresel bir kültür geziniyordu.

Arada dünyayla ilgisiz, gailersizce dolaşan o tipsiz, “bozuk düzen adamları” karşılaşıyordu.

Hareketlilikten nefes nefese kalmıştı. “Galiba yaşılanıyoruz” diye düşündü.

Bazen soluğu gittikçe tükeniyor gibi geliyordu. Ama yeni oyunlar, ikisini de canlandırıyordu.

Meğer Fuat’tan ziyâde kendisi, oyalanmaya avunmaya muhtaçmış.

Koştur dur! Fakat niçin dursun; durmak “ölümdü”.

Pinti hayatı bir maraton gibi koşmuş, ancak onun nekesliğinden hep d(eşelemek), gücü yettiğinde sonuna kadar kazımak, ufak elde edişler, muvaffakiyet kırıntıları yüzünden, gereğinden fazla çırpınmak lüzumunu duymuştu.

Hele “dişsiz dullar” için güçlükler hesapsızdı. Onunki yarım bir yaşamdı.

Listede dönme dolap geliyordu. Yorgun, gişenin önüne geldi. Biliyordu - babasızlığını hissetmesin diye- oğlanın üstüne çok düşüyor, şımartıyordu.

Bereket, pek az kimse bulunuyordu. Sıradan kurtulmuştu.

Hızla dönüyordu.

Ruhunda, içinden çıkmak istemediği büyümlü bir çark.. dışarıda amansız acımasız bin bir (dönme)dolap... Biniyor, iniyor, çıkıyordu.

Yarıyor gibi... Dönme hissi bazen korkutuyor, bazen de müthiş bir zevk eşliğinde damak tadı yerinde bir ısırap.

Yerde...Tam çıkış kapısında.. O düşsü, “savruk yabancı” yeniden gözüne ilişti.

Deli mi ne? Sanki ikide bir saatine bakıyor... Saat zamanı kap(l)ıyor.

Kulağında susmak bilmez sinirlendirici zil sesleri. Gözünde vakitsiz nedensiz, şahsına özgü kızıl-kara film şeritleri...

Bir de yolunu kapayan, ne istediğini bilen, karşı konulmaz, “kırmızı” erkek silueti...

“Karşıla(ş)ma” için artık her şey hazır. Kısa bir ân...

Fuat durup dururken, zemine yığılıveren annesine hayretle baktı. “Oyuncaklar” geride kalmıştı, ama gelip geçici konuklarıyla hâlen işliyordu.

Sevindi, “çocuk ruhu” kuvvetle oraya aktı. Ortalıkta kimsecikler görünmüyordu.

Acaba ikinci bir kere, yalnız kendisi?

Tekrar annesine döndü; hemen ayağa kalkacak gibi duruyordu. Kalksın ve kendisini biraz daha beklesindi.

Omzundan tuttu. Beş dakika daha?

“Bir kerecik de yalnız binebilir miyim?”

Fakat kadın cevap vermedi. Dolap, imrendirici bir hızla davetkâr dönüyordu.

Israrcı, sabit aç nazarlarla, o tarafa doğru; derin yakıcı bir özlemle kıpırtısız **cansız** bakıyordu Ruhsar.

..... “İçinde” kalmıştı.

